

gjældende Domme og navnlig ved Høiesteretsdommen; men det, hvortil jeg — navnlig foranlediget ved de Yttringer, som den ærede Ordfører har fremført paa det hele Udvalgs Vegne — skal tillade mig at knytte nogle Bemærkninger til, er nogle enkelte Punkter i Betænkningen. Jeg vil gjøre Begyndelsen med at sige, at jeg ubetinget er enig med Mindretallet i dets Resultat, men jeg vil ikke begrunde dette, fordi jeg derved vilde komme ind paa det, som Udvalget har ønsket, man skulde søge at undgaa, hvad jeg erkender, at Meget taler for, skjøndt det for mig har en afgjørende Vægt ved Bedømmelsen af Forholdet. Blandt Flertallets Bemærkninger i Betænkningen er der blandt andre den, at Indgivelsen af saadanne aabenbart falske Klagemaal har meget tilfælles med egentlige Hæfornærmelser. Denne Udtalelse kan jeg ikke lade gaa hen uden Erindring. For det Første mener jeg, at Straffeloven, ved at afhandle Hæfornærmelser i et Kapitel og Indgivelse af aabenbart falske Klagemaal i et andet, allerede har vist, at der ikke er noget Slægtskab imellem disse to Forseelser, saaledes at man altsaa ikke paa nogen Maade kan sige, at de ligge hinanden nær i den Betydning, at Slægtskab imellem dem paa enkelte Punkter skulde kunne have Indflydelse paa Bedømmelsen af det Forhold, som En har vist ved Indgivelsen af aabenbart falske Klagemaal. Dette viser sig imidlertid ikke blot ved den Plads, som der er anvist de to forskellige Forseelser i Straffeloven, men det viser sig ogsaa med Henhyn til de Straffe, der ere bestemte for dem, thi for Hæfornærmelser kan Straffen ikke gaa ud over simpelt Fængsel, medens den for aabenbart falske Klagemaal kan straffe til 2 Aars Forbedringshusarbejde. Der er desuden endnu en tredje væsentlig Forskjel, nemlig den, at Paatale af Hæfornærmelser alene er den fornærmedes Privates Sag, medens det ved Indgivelse af aabenbart falske Klagemaal til Myndighederne, og da navnlig til den lovgivende Magt og til Ministerierne, bliver det Offentliges Sag at sætte sig i Bevægelse, saaledes at der altsaa har været god Grund for Rigsdagen til i 1866 at gjøre den Afvikelse, som Straffeloven gjør mellem de to Forseelser. Det er ganske vist, at Hæfornærmelse skjuler sig under aabenbart falske Klagemaal, men de have dog en ganske anden Karakter. Medens nemlig Hæfornærmelser rettes imod den Paagjældende selv, som da maa værge sig imod dem ad Rettens Vej, henvider man sig ved Indgivelsen af aabenbart falske Klagemaal til en Myndighed, som i Anledning af disse Klagemaal kan komme til at foretage Skridt af stor Betydning for den Embedsmand, om hvem Klagemaalene dreie sig, hvilket navnlig gjælder med Henhyn til de Undersøgelser og Foranstaltninger, som kunne være at rette imod ham, forsaavidt man ikke strax er paa det Rene med, at Klagemaalene ere ugrundede. Den Sag, som ligger

for, viser ogsaa, at saadanne aabenbart falske Klagemaal have en ganske anden Virksomhed til Følge, end naar der er Spørgsmaal om en Hæfornærmelse, og man kan dog vel heller ikke ganske overse, hvad det vil sige med Henhyn til Handlingens Karakter, at En tillader sig at indgive saadanne aabenbart falske Klagemaal til Ministeriet, saa vist som det Samme ogsaa maa gjælde, hvor Klagen indgives til den lovgivende Magt. Dette var den ene af de Bemærkninger, jeg vilde rette imod en af Flertallets Udtalelser i Betænkningen. — Min næste Bemærkning vil angaa den Erindring, som Flertallet ligeledes har fremsat i Betænkningen om, at Høiesteret dog ikke har fraskendt den Paagjældende hans Bestilling. Jeg tror ikke, man er kommen ind paa en rigtig Vej ved at omtale dette, thi der er ikke fastsat Noget om, at Høiesteret i det her omhandlede Tilfælde skal fraskende den Vedkommende Embedet; der er kun i Slutningen af §. 226 i Straffeloven givet en Udgang til, at man kunde fraskende Embedet, naar det er en Sagfører eller anden Embedsmand, som har foretaget den Handling, hvorom Paragrafen taler. Vist er det, at der ikke kan paaligge Høiesteret nogen Forpligtelse til at tage Spørgsmaalet om, hvorvidt den Paagjældende skal beholde Embedet, under Paafjendelse. Høiesteret fastsætter den Straf, som Straffeloven har bestemt, men hvorvidt Retten tillige vil fraskende Manden hans Embede eller hans Bestilling, eller om den vil overlade dette til Forvaltningens Afgjørelse, er Noget, som ifølge Lovgivningen, hvad jo ogsaa Erfaringen tilfrættelig bekræfter, ganske er overladt til Høiesterets egen Afgjørelse. Endvidere er der et Punkt, som Flertallet har lagt Vægt paa, nemlig at den Paagjældende, idet han er bleven affædiget, dog har faaet fuld Pension; man mener, at dette skulde vise, at Administrationen dog har fundet, at hans Afsead ikke havde været af den Natur, at den kunde stille ham ved den fulde Pension. Jeg kan ikke tro andet, end at Flertallet ved at fremsætte denne Udtalelse maa have overset en særegen Bestemmelse i Loven af 8te Marts 1856 angaaende Forandringer i Almue- og Borgerskolevæsenet. Ifølge den almindelige Pensionslov af 5te Januar 1851 kan der for den Embedsmand, som affædiges uden Pension, bestemmes Pension ved Lov, og saadanne Tilfælde kender det høitærede Folkething jo særdeles godt. Der har jo foreligget en Del Tilfælde, hvori en Embedsmand ingen Pension har faaet, men hvor man dog har fundet, at der var Noget, som kunde tale for at lade ham faae Noget, og der bliver da ifølge Lov af 5te Januar 1851 § 6 gjort Forslag til Rigsdagen derom. Jeg skal ikke gjentagde i Erindringen Forhandlingerne om saadanne enkelte Tilfælde, som have vist, at Folkethinget — og vistnok mange Gange med god Grund — just ikke har været meget tilbøjeligt til at give Noget, eller i alt Fald ikke at give for Meget; men i Loven af